

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

Mindennapi szutykaínk

Pintér Béla és Társulata négy éve nem járt a THEALTER-en. Amióta a társulat létezik, elképzelhetetlen volt nélkülük a szegedi független fesztiválnyár. Most megint itt vannak. Egy Peter Brook-i „üres színpadra” a szeretetlenség balladáját hozták. Az író-rendezővel közvetlenül az előadás előtt beszélgettünk a Kisszínházban.

- Kemények és sokkolóak a darabjaid. Muszáj ez?
- Szerencsés, amikor egy előadás úgy érdekes, hogy közben olyan valós problémákról szól, amelyek igazán fájnak nekem, vagy fájnak a társadalomnak. Talán ez sokkoló. De a sokkolás egyáltalán nem cél önmagában.
- A Szutyok kitalált történet?
- Egy olyan figuráról mintáztam, akivel közeli viszonyba kerültem. Ez a viszony a munkáról szólt.
- Sosem volt még ennyire bizonytalan nálunk a független színházak jelene és jövője, mint most. Mi lesz veletek?
- Lesz következő darabunk, és ezt nem befolyásolja, hogy kapunk-e támogatást, vagy nem. Pénzügyekben, tá-

mogatások vonalán ma bármit elképzelhetőnek tartok, lehet, hogy egy fillért sem kapunk... De mi mindenféleképpen dolgozni fogunk.

– Jó újra Szegeden?

– Nagyon sajnálom, hogy évek óta nem jártunk itt, ennek minden évben megvoltak az objektív okai. Számomra személy szerint is fontos, meghatározó volt Szeged. Nem csak az egész hetes együttlét, a fantasztikus hangulatú bulik miatt. Itt láttam azokat az orosz színházakat, amelyek meghatározóak voltak a pályámon. Nagyon örülünk mindannyian, hogy most itt vagyunk, és ez nem frázis.

– A Szutyokkal kapcsolatban azt írták valahol, hogy a valóság beírta, túlhaladta az abszurdot. Szerinted?

– A cél a valóság pontos ábrázolása, és ha ez a kép nagyon lemarad a modellezett világtól, akkor az az előadás nem pontos. Ha pedig úgy érezzük, hogy a valóság abszurdabb, mint maga a színház, akkor ideje nem a külvilággal foglalkozni, mert az okokat saját magunkban kell keresni. Magam is próbálom ezt tenni... De nem vagyok boldog.

KÉMERI ATTILA RAMPAI

„Tömény – már-már émelyítő, és gyönyörű!”

• Bejegyzés az Élőkép Társulat – Harmadik Hang Háza: (F)eltűnések című darabjának vendégkönyvéből

A három Gizi

Látványdíjas előadás volt az Élőkép Társulat – Harmadik Hang Háza szombat éjjeli darabja. (A látványdíjat én osztottam ki, magamban.) A (F)eltűnések – avagy egy-két sztereotípiát a múltból című produkció szurreális álomvilágában megmerítkezve nem volt nehéz átadni magunkat annak a korszaknak, amelyben Bajor Gizi élt.

A Régi Zsinagógában csaknem egy napig épült a színtér – függönyökkel, vásznakkal, kivetítőkkel és tükrökkel felszerelve –, amelynek a közepében ülve úgy érezhettük, a zsinagóga egy kisebb univerzum méretére duzzadt, amelynek mindegyik csillaga Bajor Gizi.

FOTÓ: RÉVÉSZ RÓBERT

Jelen kora: 70

Szombat délután a Régi Zsinagógában a pécsi Jelenkor folyóirat egy irodalmi találkán köszöntötte szerzőjét, a 70 éves Tolnai Ottót.

Esterházy Péter, Mikola Gyöngyi és Ágoston Zoltán családi hangulatban töltött el másfél órát az ünneppel – külön öröm, hogy ennek mi, a szép számú közönség is tanúi lehettünk.

Így megtudhattuk például, hogy a Jelenkor szerkesztőségében felbontják az E.P.-hez írt leveleket, aki különben szívesen játszik el a gondolattal, hogy milyen lenne, ha ő volna Tolnai Ottó. Fény derült arra, mire lehet jó, ha az ember omegarácot visel a homlokán, és hogy ez Kosztolányi egyik kedvenc kifejezése. Nem titok többé, hogy Tolnai Ottó rendelkezik némi pápatapasztalattal, és Esterházy Estijét magában Estikének hívja. Az is kiderült, hogy bár Mikola Gyöngyinek sikerült megmenteni családját a szomjanhalástól, de ezt mégsem irodalmi referenciáknak köszönheti, hiszen az a bolt, ahol a vizet vette, nem az a bolt, amelyről E.P.-nél olvasott. Hiszen az a bolt már kerékpárüzlet. De legalább nem fogadóiroda.

Jó volt hallgatni, figyelni ezeket az embereket, jó volt megmártózni abban a „bölcserűben” (Nyemcsok Éva kifejezése a fesztiválblogról – www.thealter.hu/magyar/2010/blog), amivel a világról, a saját életükről és művészetükről gondolkodnak.

A mai napon a kedvenc Tolnai mondatom: „Mert melyik látszerésznek adatik meg pápaszemet készíteni?”

„Magamat akarom megírni, mint egy élő szobrot.”

• Tolnai Ottó